

Arrest

nr. 196 752 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die

voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zo dient te worden opgemerkt dat geen enkel bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder deze van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die worden gestoeld op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu de artikelen 3, 8 en 15 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Door te stellen dat verzoeker geen schending aantoonde van de artikelen 3, 8 en 15 van het EVRM, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de onderstaande bespreking van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker voert in het eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 39/70, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3, 8 en 15 van het EVRM.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 10 oktober 2017 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 17 oktober 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van 30 november 2017 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat haar asielaanvraag inmiddels werd afgesloten met een negatieve beslissing, maar stelt dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten “op een ontijdige manier werd gegeven” en dat zij een belang behoudt bij de nietigverklaring ervan daar zij, indien deze beslissing in het rechtsverkeer aanwezig blijft, het risico loopt dat haar een nieuw, herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal worden gegeven en dat hieraan tevens een inreisverbod zal worden gekoppeld. De verwerende partij verwijst naar haar nota.”*

2.5. Met zijn betoog dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op een *“ontijdige manier”* werd gegeven – waarbij de Raad ervan uitgaat dat verzoeker doelt op het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen alvorens de Raad in beroep uitspraak heeft gedaan over de aangevochten beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – brengt

verzoeker de vaststelling in de beschikking niet aan het wankelen dat hij geen belang meer lijkt te hebben bij deze kritiek – en dus bij dit onderdeel van het middel – aangezien de Raad ondertussen bij arrest nummer 189 767 de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Voorts werd in de beschikking vastgesteld dat het verzoekschrift een uitleg ontbeert aangaande de door verzoeker aangevoerde grieven inzake de artikelen 3 en 15 van het EVRM, waardoor ook deze onderdelen van het middel onontvankelijk voorkomen. In de beschikking werd wel verzoekers grief inzake artikel 8 EVRM inhoudelijk bekeken. Er werd dus niet gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep, waar hij ter terechtzitting ten onrechte lijkt van uit te gaan. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de beschikking waar ze de grief betreffende artikel 8 van het EVRM beoordeelt en waar ze stelt dat de door verzoeker aangevoerde grieven inzake de artikelen 3 en 15 van het EVRM onontvankelijk voorkomen, waardoor de beschikking in zijn geheel overeind blijft.

2.6. Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. De inhoud van de beschikking blijft hierdoor overeind.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA